

dá krme. Brž mu pridejo menihi nasproti, kajti bili so njegove vere, ter ga prav pristrčno pozdravijo. Bili pa so bolj veseli njegovega osla, kakor njega samega, mislili so si namreč na tihem: „Odšel bodeš peš.“ Spremijo ga torej v jedilnico in ga prijazno pogosté. Končno vstane eden izmed njih ter predlaga, naj se počasti gost tudi z godbo. Vsi so bili tega veseli, pili so in peli: „Osliček je ušel, osliček je ušel“. Vsi se zasmеjejo in pojejo isto, a najglasneje naš popotnik. Bil je ves prevzet samega veselja. Naposled se vležejo k počitku. Sufi sladko zaspi ter vstane šele, ko je bilo solnce že visoko na nebu. Po zajtrku se odpravi na dvorišče, hoče zasedeti osla, a ga ne najde nikjer. Razsrjen teče k vratarju, zahteva osla ter mu grozi, da ga sicer toži pri kadiji. Ta pa mu mirno odgovori: „Kaj ste pozabili, da je osel ušel? Saj sem sinoči prišel pravit, ste pa vsi veselo vpili: „Osliček je ušel!“ Jaz sem pa mislil, kako pohlevno vendar ta modri mož prenaša izgubo posvetnega blaga! Ta pač ni lakomen.“ Sedaj se res spomni sufi prejšnjega večera. Natihem se razjezi nad hinavsko prijaznostjo zvitih samostancev ter pohlevno nastopi daljno potovanje peš po vroči puščavi.

Prilizovalcev ne poslušaj, na jeziku imajo méd, v srcu pa žolč.

Lepkova.

36. Prešerna srnica.

Šumí, šumí potoček
Veselo pod goró,
Do njega prišla srna
Je zjutraj pit vodó.

In ko podobo svojo
Zagleda v dnu vodé,
Jo dolgo ogleduje
In to pri sebi dé:

„Hí, hí, da znal bi lovec,
Kako sem lepa jaz,
Gotovo bi porabil
Ugodni tale čas.“

A komaj to izreče,
Že počí v grmu strel,
In tisti hip je svinec
Življenje srni vzél.

Nesreča ne počiva
Nikoli in nikjer —
Če morda živ si zjutraj,
Ne veš, če boš zvečer.

Cvetoš.

